

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ήκον κι' είκοσι δ' αριθμούμεν χρόνον
μέσα' στην κλεινήν γην των Παρθενώνων.

Καινούριος χρόνος ένδεκα χίλια κι' ένιακόσα,
έλο γιὰ τήν' Ανόρθωσι θά περνούν' ή γλώσσα.

Του μηνός' Απριλίου δευτέρα,
κι' ένας Ρώσος πετᾷ στον άέρα.

Χίλια κι' έξήντα πάντε και μ' έκατον συγχρόως,
έρχονται γιὰ τον στόλο τέκνα της Αλβιόνος.

Μαυροφόρα Μπούσα πάλι σέ μεγάλο μνήμα ψάλλει.

Ήμπρός' στο πράσινο του μνήμα
θαυμαστών και φίλων βήμα
κουρασμένο σταματά.

Και λαός γεμάτος πόνο
κάθε Μάρτη, κάθε χρόνο,
ρόδ' άπάνω του πετᾷ.

Πάλι θαυμασται και φίλοι,
πάλι πικραμμένα χειλά
μνημοσύνη την έλγα
του Τρικούπη την παλρά.

Δέν την ζέχασαν άκόμα,
και του τάφου σου τό γδωμα
ραίνεσαι μ' έλρες κλωνάρια
και ματιών μαργαριτάρια.

Μά κι' ό πόνος και τό κλάμμα
της πατρίδος είναι τάμμα,
και θυσία κι' άκριθή
της πατρίδος άμοιθή.

Κι' όσο βλέπει την όρφάνη
τόσο πλέκει σιγαλά
Ήμπρός' στο μνήμα σου στεφάνη
πιό μεγάλη, πιό πολλά.

Όμιλία των Ξυλών γιὰ τον Κάτζερ έπέκεινον.

Φ. — Έδώ ποι κουβεντιάσαμε κι' οι δύο μας σαν φίλοι
ήθελες νάσαι Κάτζερ, βρε Περικλή ψωρίλη,
νάχης πυγμαή Καισαρική, με λόγχης νά βροντάς;
Π. — Στάσου' λιγάκι νά σκεφθώ...

Φ. — Σκέψου και μ' άπαντάς.

Π. — Έσκέφθηκα...

Φ. — Λοιπόν τί λές;

Π. — Δέν θέλω και πολύ.

Φ. — Τί λές, μωρέ ζωντόβολο;...

Π. — Δέν θέλω, Φασουλή.

Φ. — Φτοθιά γαθής, παλάνθρωπε και γέννημα μαλάκας...
ποτέ μου δέν έπίστεια πώς είσαι τέτοιος βλάκας.

Δέν θέλεις νάσαι Κάτζερ;

Π. — Δέν θέλω, βρε κασιδή,
κι' άφρησε τά φτυσίματα και πάψε τό βρεσιδι.

Φ. — Δέν θέλεις νάσαι Κάτζερ με σήπτερα και με θρόνος,
νάχης Ουλάνους έμπροστά και πίσω σου Δραγόνους;
Μπαίσέ καλό σου, Περικλή...

Π. — Σου λέω, βρε, και τάλη.

Πώς στέμμα Κάτζερ κι' έγω δέν θέλω' στο κεφάλι.

Φ. — Και τί σ' άρέσει νά φορᾷς;

Π. — Καπέλο, πατριώτη,
κάν χαμηλό καν και ψηλό καθώς του Μιστριώτη.

Ράλλη στακτιά ρεπούμπλικα, καστόρι Βενιζέλου,
ἀλλά και σκούφια κάποτε καθὼς τοῦ Μαζανιέλου.

Φ. — Κρήμα 'στὸν νοῦ σου τὸν τρανό,
τὸν νοῦ σου τὸν σπουδαίο,
ποτέ μου τόσο ταπεινὸ
δὲν εἶχα και χυδαίο.

Π. — Ἐγὼ δὲν ἔχω, Φασουλῆ, μήτέ στὸν ἥλιο μοῖρα
καὶ σὺ μὲ θέλεις νὰ φορῶ Κιαιρακική πορφύρα;

Ἐγὼ βρέ, βασιανίζομαι νὰ βγάλω τὸ καρβέλι,

καὶ Κάξερ τὼν Γερμανῶν ἡ μούρη σου μὲ θέλει;
Φ. — Ἄμμι σὰν γίνης Κάξερ, ἐτύλενε μπεγλιδάνη,
τότε θὰ τάχης βλα,
θὰ τρῶς και παντασπάνι,
χάσικο και φραντζόλα.

Εἶδα στὸν κόσμο πλάσματα και τῶσους κουνενίδες,
ποῦ σὰν ἐμβρότητοι κυττοῦν
κα' μέρα νύκτα συζητοῦν
μέσα σ' τοὺς καρενίδες.

Ἄλλὰ δὲν εἶδα πουθενὰ
ποτέ Ρωμῶ τεμπελχανᾶ,
ποῦ νὰ μὴ θέλῃ Κάξερ νὰ γίνῃ σὰν και σένα
κα' ἔτσι ν' ἀφίρη τὸν καιρὸ νὰ φεγγ' ἰστά χαμένα.

Ἐσύ, ποῦ πάντα τρέχεις
σὲ προπατόρων μνηματα,
δὲν πίστευα πῶς ἔχεις
τόσο πεζὰ φρονήματα.

Ποτέ μου δὲν σ' ἐνόμιξα τόσο πολὺ πεζὸ
κα' ἀγροικο και χαζὸ,
ποῦ νὰ μὴν ἔχης μέσα σου καμμιὰ φιλοδοξία,
κα' οὔτε νὰ στρέφῃς σ' τὰ ψηλά κα' ἄρης τὸν Γαλαξία.

Π. — Μὴ μὲ πειράζης, Φασουλῆ, παραίτια μὲ σ' τὸ χάλι μου,
μὴ μὲ τὸν Ἱμπεράτορα σκοτιῆς τὸ κεφάλι μου,
και σὺ σὰν θέλῃς βάλε το τὸ μέγα του διάδημα...

Φ. — Θέλουν τὰ βρωμογένεμα σου και φτύσιμο και μᾶθημα.

Π. — Τί βρίζεις, βρέ μαγκούρη;
θὰ βγάλω τρίχα τρίχα
τὸ κάθε σου τσουλοῦφι...

Φ. — Τέτοιο πεζὸ δὲν εἶχα.

Δὲν θέλεις νᾶσαι Κάξερ;... φοῦνλα χαθῆς, ψειράρη...

Δὲν θέλεις νᾶσαι Κάξερ;... φοῦνλα χαθῆς, ψειράρη.

Π. — Δὲν θέλω, βρέ κροναῖρε...

Φ. — Δὲν θέλεις Κίσαρ νᾶσαι;
Π. — Δὲν θέλω σ' τὸ γενιάτι σου, και σκάσε, σκάσε, σκάσε.

Φ. — Δὲν θέλεις νᾶσαι Κάξερ, νὰ κυβερνᾷς Βασίλεια,
και νὰ πηγαίνῃς σ' τοὺς Κορροῦς νὰ καθάσαι σ' Ἀχιλλεία,
και νᾶρχεται κι' ὁ Βασίλῃς μ' ἔλο του τὸ Παλάτι,
νὰ σέ φιλῇ, νὰ τὸν φιλῇ,
και κάποτε νὰ προσκαλῆς
τὸν Κόντε τὸν Κορράτι;

Δὲν θέλεις νᾶσαι Κάξερ, μορὲ μαλλιαρομούρη,
νὰ βλέπῃς τὸ Γαστοῦφι,
ποτέ σου νὰ μὴ σκέπτεσαι περὶ μαλλιαροσύνης,
ἐλο μ' προστὰ σ' τὰ μάτια σου νᾶσαι σὰν ἄμμο κόκκοι,
μὰ και σ' τὴν Ρόπα κάποτε τὸ τσάσι ποῦ νὰ πίνῃς
και νὰ κυτᾷς τῆς ἐλθαῖς τοῦ Κόντε Θεοτόκη;

Δὲν θέλεις νᾶσαι Κάξερ νὰ μὴ φοβᾷσαι κάβους,
και νᾶχῃς γιὰ προπάτορας
ἐνδοξοῦ Ἱμπεράτορας,
τοὺς παλαιούς Βυργράβους;

Νᾶχῃς φρούδα σουφρωμένα
και τὸν κόσμο τρία κι' ἕνα,
Περικλῆ, νὰ τὸν πηγαίνῃ;

Κι' ἐκ τὼν λόγων σου νὰ κρῖνῃ
κόσμος τρέμων ἀνείρην,
καὶ συντέλεια θὰ γένῃ;

Νᾶσαι γίγας, νᾶσαι λέων,
νᾶσαι κατὶ περιπλέον,
νὰ σὲ τρέμουν Ἀγγλογάλλοι.

Και σ' τῆς γῆς αὐτῆς τὴν σφαῖρα
νᾶσαι σκιάχτρο και φοβέρα,
και μὰ συμφορὰ μεγάλη;

Νᾶσαι τάρματα χαρὰ σου,
νᾶχῃς Βαρβέρσα πάππο,
πλήθη σιδεράς κλαγγῆς.

Και νὰ χώνῃς τὴν οὐρά σου
'σ τὴν Ἀνατολὴν τὴν Ἀπο,
και σ' ἐκείνην τὴν ἐγγύς;

Νᾶσαι Κάξερ δὲν θέλεις τὸ ποδάρι νὰ κτυπᾷς,
νᾶσαι μουσικὸς συνθέτης,
ποιητῆς ὑψιβρεμέτης,
και νὰ γίνεσαι πρὸς τοῦτους ἐν ἀνάγκῃ και παπᾶς;

Και νὰ δίγῃς και σ' αὐτοὺς
και νὰ δίγῃς και σ' ἐκείνους
δικεφάλους ἀετοῦς,
εἴτε μαύρους ἢ κοκκίνους;

Νᾶσαι Κάξερ δὲν θέλεις;... γιατί στέκεισι σιωπῶν;

Π. — Σούπα πῶς δὲν θέλω, κτήνος...

Φ. — Ἄμμι τί θέλεις τὸ λοιπόν;

Π. — Δὲν ποθῶ φιλοδοξίας ἐφημέρους και ματαίας,
ἐγὼ θέλω, Φασουλῆ,
νὰ πηγαίνω σ' τὴ Βουλῆ,
και ν' ἀκούω κοιμισμένους τὰς ἀναθεωρητάς.

Τὸν Κάξερ τὸν προσκυνῶ,
τοῦ στέλλω προσκυνήματα,
ὅμως ποτέ μου δὲν φθῶνῶ
Καίσαρον διαδήματα.

Μὰ δὲν μου λές ἀληθινὰ τὸν Κάξερ τὸν εἶδες;
Φ. — Τὸν εἶδα, Περικλέτο μου, μὲ δόρατα κι' ἀσπίδες.

Τὸν εἰσιμῶσά μὲ τρέμο και μὲ ζίσκεπο κεφάλι...
δεῖξε μας τοῦ λέγο, Κίσαρ, τὴν πυγμὴ σου τὴν μεγάλη.
Τὸς' ἐκείνος, Περικλέτο, σιδερένω δείχνῃς χέρι,
κι' ἐγὼ τοῦκα προπατός;
ναι μὲν εἶσαι δυνατός,
ἀλλὰ ποῦ νὰ ἄρῃς κι' ἐκείνη τὴν πυγμὴ τοῦ κὺρ Λευτέρη.

